

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **Pražská správa nemovitostí, spol. s r.o.**, se sídlem Seifertova 9, 130 00 Praha 3, zastoupené JUDr. Rostislavem Dolečkem, advokátem, se sídlem Seifertova 9, Praha 3, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví,** se sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 - Bubeneč, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 14. 8. 2008, sp. zn. O-429322, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2010, čj. 8 Ca 354/2008 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobkyně se v řízení před městským soudem domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „předseda žalovaného“) uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku. Předseda žalovaného zamítl rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2007, zn. sp. O-429322, kterým byla zamítnuta přihláška slovní ochranné známky ve znění „PRAŽSKÁ SPRÁVA NEMOVITOSTÍ“ na základě § 4 písm.

b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), v platném znění (dále jen „zákon o ochranných známkách“), neboť předmětné slovní označení přihlášené v běžném písmu nemá způsobilost rozlišit služby různých poskytovatelů.

[2] Městský soud se s právním názorem předsedy žalovaného ztotožnil a žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že předmětem přihlášky ochranné známky bylo spojení běžně užívaných slov, které je ve vztahu k přihlašovaným službám popisné (deskriptivní), a které tak spotřebiteli bez dalších rozlišovacích údajů nikterak neumožňuje odlišit služby jedné osoby od služeb osoby jiné; jako takové tedy nemá zápisnou způsobilost z důvodu nedostatku distinktivity (rozlišovací způsobilosti). Městský soud dále konstatoval, že žalobkyni se nepodařilo prokázat rozlišovací způsobilost přihlašovaného označení ani na základě § 5 zákona o ochranných známkách. Podle něj by bylo možné zápisnou nezpůsobilost nedistinktivního označení prolomit v případě, kdy přihlašovatel prokáže, že získalo rozlišovací způsobilost před zápisem ochranné známky do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k jeho výrobkům nebo službám, pro které je požadován zápis označení do rejstříku. Žalobkyně sice v průběhu správního řízení předložila další doklady, které měly prokázat získání distinktivity užíváním, městský soud však, stejně jako žalovaný, ve vztahu k těmto dokladům konstatoval, že jimi bylo prokázáno pouze to, že žalobkyně používá označení ve tvaru „Pražská správa nemovitostí, spol. s r. o.“ nebo právě uvedené označení v kombinaci s obrazovým prvkem. Na žádném z předložených dokladů se však označení nevyskytovalo v přihlašované podobě.

[3] Námitku žalobkyně, že ochrannou známku může tvořit i kmenová část obchodní firmy, městský soud odmítl s odůvodněním, že žalobkyně nerozlišuje mezi různými právy na označení. Dle názoru městského soudu umožňuje obchodní firma identifikovat subjekt práva, naproti tomu ochranná známka má odlišit výrobky a služby jedné osoby od výrobků a služeb osoby druhé. Zároveň poznamenal, že trpí-li takové označení nedostatkem rozlišovací způsobilosti, je nutno jej pro účely přihlášení k ochraně buďto něčím ozvláštnit, anebo prokázat, že takovéto označení je mezi spotřebiteli spojováno pouze s jedním poskytovatelem této služby, kterým je právě přihlašovatel. Jen tak lze překonat obecnou zápisnou nezpůsobilost deskriptivního označení. V daném případě tomu tak dle názoru městského soudu nebylo.

[4] V posuzované věci městský soud rovněž neshledal jako důvodnou ani námitku žalobkyně, že ochranná známka může být užívána ve fonetické podobě. Soud sice připustil, že předmětem známkového práva není jen užívání grafického provedení známky, nýbrž i užívání jejího slovního vyjádření, např. při propagaci mluveným slovem. Pokud by však byla tímto způsobem propagována služba, aniž by bylo možné identifikovat jejího poskytovatele z důvodu, že označení je tvořeno obecnými slovy, ztrácí taková propagace s ohledem na funkci ochranné známky (tj. identifikovat původ nabízených výrobků nebo služeb) smysl. Tvrdila-li žalobkyně, že označení nepoužívala v konstantní podobě, svědčí tato skutečnost právě ve prospěch závěru vysloveného žalovaným, na které městský soud poukázal, že přihlašované označení neumožňovalo odlišení takto označených služeb.

II.
Stručné shrnutí argumentů v kasační stížnosti

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) předně trvá na tom, že správní orgán ve svém rozhodnutí překročil meze správního uvážení a nezohlednil některé zásady pro posuzování přihlášek ochranných známek. Městský soud toto pochybení nerozpoznal a přiklonil se k názoru předsedy žalovaného. Nesprávnost úvah městského soudu podle stěžovatelky spočívá především v tom, že i přesto, že ochranná známka a obchodní firma jsou jiné právní instituty, je jejich funkce obdobná: rozlišovat mezi jednotlivými podnikateli a službami, které nabízejí. Proto podle názoru stěžovatelky neexistuje žádný zákonný důvod, pro nějž by byla obchodní firma, příp. její kmenová část, vyloučena z toho, aby označovala zboží či služby téhož podnikatele jako ochranná známka. Stěžovatelka nesouhlasí, že by smyslem firmy bylo pouze definovat právnickou osobu, jak se domnívá městský soud.
[6] Tato právní úvaha má podle stěžovatelky zcela zásadní dopad na projednávanou věc. V rámci řízení o přihlášce ochranné známky totiž stěžovatelka předložila četné doklady, které dle ní prokazují 20 let nepřetržitého užívání přihlašovaného označení, tvořeného kořenem obchodní firmy, tj. bez povinného dodatku o právní formě, který sám o sobě dle názoru stěžovatelky rozlišovací způsobilost nepochybně postrádá. Pod tímto označením stěžovatelka nabízí své služby včetně služeb přihlašovaných ke známkoprávní ochraně (např. služby spojené s nákupem, prodejem, pronájmem a správou nemovitostí, stavitelství, včetně oprav a odstraňování staveb, provozování parkovišť, projektování staveb a inženýrské služby, ubytovací a stravovací služby). V dané oblasti služeb si stěžovatelka vytvořila významné postavení, a přihlašované označení tak získalo rozlišovací způsobilost, díky níž si potencionální spotřebitelé či příjemci daného druhu služeb spojují služby takto označené pouze se stěžovatelkou. Stěžovatelka konkrétně předložila úplný výpis z obchodního rejstříku, různé objednávky, např. pronájmu sálu, překladů do cizího jazyka, časopisu, inzerce v inzertních periodikách, software, souborů a kancelářských přístrojů, dále smlouvy o nájmu bytů, pronájmu garážových stání, kopie rozhodnutí o stavebních povoleních či kopie návrhů na vklad do katastru nemovitostí. Stěžovatelka rovněž předložila vlastní propagační materiály na konkrétní nemovitosti v Praze.

[7] Tvrzení, že tyto předložené doklady nejsou z hlediska posouzení rozlišovací způsobilosti významné, neboť prokazují pouze skutečnost, že stěžovatelka užívala označení ve tvaru obchodní firmy nebo společně s grafickým prvkem, považuje stěžovatelka za ryzí formalismus správního orgánu a nesprávné posouzení právní otázky soudem. Ze závěrů městského soudu stěžovatelka dovozuje, že shoduje-li se přihlašované označení s obchodní firmou přihlašovatele, nebyly by všechny tyto listiny průkazné, neboť se vztahují k obchodní firmě, nikoliv ke službám přihlašovatele. Dle nastíněné úvahy městského soudu by tak stěžovatelka firmu jako ochrannou známku nemohla zaregistrovat v podstatě nikdy, neboť jakékoliv předložené doklady by bylo možno odbýt s tím, že se týkají užívání označení přihlašovatele (firmy), nikoliv označení jeho služeb. Sám žalovaný přitom ve svém sdělení výsledku věcného průzkumu k přihlašovanému označení ze dne 7. 4. 2006 výslovně uvedl, že rozlišovací způsobilost lze prokázat např. objednávkami, fakturami, dodacími listy atd. Městský soud tak dle stěžovatelky tuto skutečnost ve svých úvahách nezohlednil a uvedené rozlišování považuje stěžovatelka za umělé a nedůvodné.

[8] Dále stěžovatelka argumentuje tím, že předmětné označení bylo přihlašováno pouze pro služby, které na rozdíl od výrobků nemají samostatnou hmotnou existenci, nýbrž jsou

spjaty s osobou jejich poskytovatele (zejména co do jejich charakteru, úrovně a kvality). Průměrný spotřebitel dle názoru stěžovatelky rozlišuje služby jedné osoby od služeb osoby jiné právě prostřednictvím subjektu, který tyto služby poskytuje. Z tohoto důvodu může být pro spotřebitele rozhodujícím rozlišujícím kritériem identita poskytovatele služby, kterážto může být zachycena jak v obchodní firmě, tak i v ochranné známce. S obchodní firmou poskytovatele služeb si jejím dlouhodobým a soustavným užíváním průměrný spotřebitel nespojuje pouze samotného poskytovatele služeb, nýbrž současně i jejich charakter, úroveň či kvalitu.

[9] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud se nedostatečně zabýval otázkou posouzení předložených listinných důkazů o užívání označení přesně ve znění, ve kterém bylo přihlašováno („PRAŽSKÁ SPRÁVA NEMOVITOSTÍ“), avšak v nepísemné podobě. K tomu stěžovatelka dodává, že v osobní nebo telefonické komunikaci by uvádění dodatku o právní formě bylo v běžném kontaktu zcela neobvyklé. „Aplikací běžných zkušenostních pravidel“ lze tak dle stěžovatelky dovodit, že označení v přihlašované podobě užíváno je, byť v nepísemné podobě. Samotný městský soud k tomu v napadeném rozsudku však dle názoru stěžovatelky podává obtížně srozumitelné stanovisko. Soud na jedné straně připustil užívání ochranné známky mluveným slovem, dále však konstatoval, že takový způsob užívání ztrácí smysl, pokud je označení nedistinktivní, jelikož je tvořeno obecnými slovy. S tímto závěrem stěžovatelka nesouhlasí a uvádí, že i obecná, běžně užívaná slova mohou získat rozlišovací způsobilost, pokud jsou užívána ve spojení s konkrétními službami resp. službami poskytovanými konkrétní osobou. Městský soud tuto skutečnost dle stěžovatelky zcela pominul.

[10] Konečně, stěžovatelka se neztotožňuje s tvrzením městského soudu, že není-li označení užíváno v konstantní podobě, nelze mu přiznat rozlišovací způsobilost. V daném případě spočívá ustálenost užívání přihlašovaného označení v tom, že jsou použita vždy stejná slova ve stejném pořadí, tedy „PRAŽSKÁ SPRÁVA NEMOVITOSTÍ“. Na to nemůže mít vliv ani skutečnost, že v některých případech je označení doplněno různým ztvárněním grafického provedení. Stěžovatelka má za to, že rozlišovací způsobilost slovní ochranné známky, jejíž registraci požaduje, je dána právě samotným slovním prvkem, nikoliv nestálými a měnícími se podobami ztvárnění, barevného provedení apod. Městský soud zde dle názoru stěžovatelky pouze převzal část odůvodnění žalovaného, aniž by se s žalobními důvody vypořádal sám.

[11] Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka požaduje, aby byl napadený rozsudek městského soudu zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

III.
Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 16. 3. 2011 ztotožnil s názorem stěžovatelky, že kmen obchodní firmy může být i ochrannou známkou, avšak dodává, že tomu tak může být pouze tehdy, má-li daný kmen atributy ochranné známky, aby mohl plnit její funkci. Zároveň poukázal na to, že stejný názor vyplývá i z napadeného rozsudku (s. 4 odst. 4 rozsudku).

[13] Dále žalovaný uvádí, že základní rozdíl mezi obchodní firmou a ochrannou známkou spočívá v chráněném předmětu. Pokud tedy přihlašovatel hodlá prokazovat vžitost označení fakturami či dodacími listy, musí být fakturovaná služba označena přihlašovaným označením a nikoli jen jejím poskytovatelem, jak je tomu v projednávaném případě. Uvádí-li stěžovatelka, že v ústním styku běžně užívá přihlašované označení (tj. bez firemního dodatku), opět pouze prokazuje, že je takto označován subjekt poskytující služby, v očích průměrného spotřebitele však tímto není upřesněna samotná služba. Žalovaný ve svém vyjádření s odkazem na § 1 zákona o ochranných známkách upozornil, že rozlišovací způsobilost ochranné známky je v prvé řadě schopnost individualizovat zboží a teprve druhotně i jeho poskytovatele.

[14] Na závěr žalovaný dodává, že slova v předmětném označení přihlášeném v běžném písmu jsou obecným označením pro správu nemovitostí na území Prahy a jsou ve vztahu k přihlašovaným službám ve své podstatě popisné.

[15] Z těchto důvodů se žalovaný ztotožňuje se závěrem městského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV.
Právní názor Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[17] Stěžovatelka podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu, který formálně podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy že napadený rozsudek je nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázku. Z kasační stížnosti však ve skutečnosti vyplývá, že rozsudek městského soudu dílem napadá i pro jeho částečnou nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Zdejší soud nejdříve posoudil námitku stěžovatelky, podle níž městský soud nesprávně rozhodl právní otázku týkající se možnosti registrovat jako ochrannou známku kořen její obchodní firmy používané 20 let [**IV.A.**, důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud poté posoudil, zda se městský soud v odůvodnění svého rozsudku dostatečně vypořádal s předloženými podklady, kterými mělo být prokazováno dlouhodobé užívání označení [**IV.B.**, důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

IV. A.
Otázka správnosti výkladu zákona o ochranných známkách

[20] Stěžovatelka tvrdí, že žalovaný překročil meze své správní úvahy. Mělo se tak stát především tím, že žalovaný nesprávně vyhodnotil souvislost stěžovatelčiny firmy s možností přihlášky ochranné známky stejného znění. Upozorňuje především na

dlouhodobé používání spojení „Pražská správa nemovitostí“. To soustavně používá již 20 let.

[21] K tomu uvádí zdejší soud následující.

[22] Pro věc je klíčový § 1 zákona o ochranných známkách, podle něhož ochrannou známkou může být za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení schopné grafického znázornění, mj. slova, včetně osobních jmen, *pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby.* Toto ustanovení tedy zakládá jako klíčový předpoklad ochranné známky její rozlišovací způsobilost. Na to pak logicky navazuje § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách, podle něhož se do rejstříku nezapíše označení, které nemá rozlišovací způsobilost. Důsledkem takovéto situace bude zamítnutí přihlášky (§ 22 odst. 1, věta první).

[23] Pojem „rozlišovací způsobilost“, byť je v celém zákoně o ochranných známkách hojně užíván, v něm není výslovně definován. S ohledem na § 1 je nutno pod ním rozumět především způsobilost odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby. Stěžovatelka nesprávně dovodila, že žalovaný zde disponoval správním uvážením. Ve skutečnosti však jde o tzv. neurčitý právní pojem (srov. k rozlišení např. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, čj. 5 Afs 151/2004 - 73, č. 701/2005 Sb. NSS, resp. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 16/2008 – 48, část III/b, publ. pod č. 1641/2008 Sb. NSS). Rozdíl mezi neurčitým pojmem a správním uvážením spočívá v tom, že pokud správní orgán dospěje k závěru, že určitou skutkovou podstatu lze podřadit pod neurčitý pojem obsažený v právní normě, nemá již prostor pro úvahu, pokud jde o volbu následků (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 As 13/2007-56). V daném případě jistě platí, že pokud by předseda žalovaného dospěl k závěru o rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení, neměl by pak uvážení přihlášku zamítnout.

[24] Rozsahem soudního přezkumu aplikace neurčitých pojmů správními orgány se zdejší soud zabýval např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2007, čj. 7 As 78/2005 - 62. V něm uvedl, že „*soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Úkolem soudu je tedy kontrola zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo. Soudu nepřísluší, aby správní orgán nahradil, provedl sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřípustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu*“. Soudní přezkum aplikace neurčitých pojmů i správního uvážení je obdobný, záměna neurčitého pojmu se správním uvážením ze strany městského soudu tak nemůže mít vliv na zákonnost řízení před soudem ani na hodnocení zákonnosti správního rozhodnutí (takto např. v bodě [23] cit. rozsudek čj. 1 As 16/2008 – 48).

[25] Z uvedeného tedy plyne, že odborné posouzení, zda v konkrétním případě došlo k naplnění hypotézy „rozlišovací způsobilost“, spadá do kompetence žalovaného [§ 4 písm. b) zákona o ochranných známkách; srov. k tomu též rozsudek NSS ze dne

24. 10. 2008, čj. 4 As 31/2008 - 153, ve věci *Société des Produits Nestlé S. A.*], nikoliv soudu. Žalovaný v posuzovaném případě konstatoval, že přihlašované označení není schopné zápisu do rejstříku ochranných známek z důvodu, že přihlašované označení rozlišovací způsobilost nemá. Stěžovatelka tento závěr v zásadě nezpochybnila, tvrdí však, že jsou naplněny podmínky § 5 zákona o ochranných známkách. Upozorňuje přitom, že je nutno klást důraz na shodné znění její obchodní firmy, užívané již 20 let, a přihlašované ochranné známky.

[26] Podle § 5 zákona o ochranných známkách i označení, které nemá rozlišovací způsobilost, *může být zapsáno do rejstříku, pokud přihlašovatel prokáže, že takové označení získalo před zápisem ochranné známky do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobkům nebo službám přihlašovatele, pro které je požadován jeho zápis do rejstříku, rozlišovací způsobilost*. S ohledem na text cit. ustanovení je nepochybné, že důkazní břemeno v tomto směru nese přihlašovatel. Právě argument tímto ustanovením, které mělo být dle stěžovatelky aplikováno, je klíčovou námitkou kasační stížnosti.

[27] Nejvyšší správní soud předně posoudil, jaký význam má shodné znění obchodní firmy stěžovatelky pro přihlašovanou ochrannou známku. Lze jistě souhlasit se stěžovatelkou, že jak ochranná známka, tak obchodní firma jsou právy na označení a jejich primární funkce je rozlišovací. Zároveň však nelze pomíjet fakt, že oba instituty slouží k rozlišení jiných předmětů práva. Zatímco obchodní firma zjednodušeně řečeno odlišuje podnikatelské subjekty na trhu, účelem ochranné známky je rozlišit jejich výrobky nebo služby. Toto rozlišování má ostatně na českém území dlouhodobou tradici sahající až k počátkům moderního práva v 19. století. „*Firma (raison, ditta) je kupecké jméno obchodníka neb obchodní společnosti, pod kterýmž obchod provozují a kterýmž v obchodu podpisují* [...] *Z užívání firmy lze souditi, že majitel závodu jednati chtěl jako kupec a po případě, za který z více závodů jednati chtěl.*“ (Randa, A. Soukromé obchodní právo rakouské, Praha, Nakladatelství J. Otto Knihtiskárna, 1894, s. 93). „*Od ochrany firem rozeznávati dlužno t. zv. ochranu průmyslové známky (Schutzmarke), která slouží k zabezpečení původnosti zboží určitého závodu. Lhostejno jest, jest-li podnikatel obchodníkem čili nic*.“ (viz tamtéž, s. 106).

[28] Stěžovatelka se opakovaně snaží přesvědčit správní soud, že oba instituty jsou v podstatě totožné. Přiznává, že existují mezi nimi právní rozdíly, uvádí však, že žalovaný postupoval příliš formalisticky, pokud trval na striktním rozlišování mezi obchodní firmou a přihlašovaným označením. S takovým tvrzením nelze souhlasit. Městský soud, stejně jako správní orgány, se snažil stěžovatelce vysvětlit, že právě na těchto rozdílech záleží. Skutečnost, že označení ve znění kořene obchodní firmy vykazuje dostatečnou míru distinktivity pro zápis do obchodního rejstříku, automaticky neznamená, že dosahuje potřebnou míru distinktivity vyžadovanou zákonem o ochranných známkách pro úspěšné přihlášení slovní ochranné známky.

[29] Povinnost mít obchodní firmu a činit pod ní právní úkony se vztahuje pouze na podnikatelské subjekty zapsané do obchodního rejstříku (viz k tomu § 8 odst. 2 obchodního zákoníku, *a contrario*). Naproti tomu ochrannou známkou si může své označení chránit i jakákoliv jiná právnická nebo fyzická osoba přičemž registrace ochranné známky je jejím právem, nikoliv její povinností. Pro subjekty zapsané v obchodním

rejstříku je užívání označení ve formě obchodní firmy v obchodním styku povinné a jeho neužívání či užívání ve zkreslené podobě veřejnoprávně postižitelné. Stejný názor ostatně vyplývá i ze současné doktríny: „*Ochrana firmy je ochranou formální v tom smyslu, že musí být zapsána do obchodního rejstříku. Zápis je však prováděn nikoli z důvodu ochrany firmy, ale z důvodu evidence obchodníků (podnikatelů) a z tohoto hlediska se nejedná o formální ochranu v pravém slova smyslu, jako je tomu např. v případě zápisu ochranné známky. Jestliže obchodník nepodepisuje firmou nebo ji zkresluje, zkracuje apod., je postižitelný veřejnoprávní sankcí.*“ (viz Pelikánová I. A kol. *Obchodní právo*. 1. díl, 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2010, s. 296, bod 424).

[30] Každý podnikatel může mít jen jednu obchodní firmu (zásada jednotnosti firmy). V případě ochranných známek je situace zcela opačná – jeden podnikatel anebo jiná právnická nebo fyzická osoba může mít libovolný počet ochranných známek. Obchodní firma nesmí být zaměnitelná s firmou jiného podnikatele a nesmí působit klamavě; k odlišení firmy přitom nestačí rozdílný dodatek označující právní formu (§ 10 odst. 1 obchodního zákoníku). Naproti tomu nezaměnitelnost ochranné známky slouží k tomu, aby výrobky nebo služby jedné osoby byly odlišitelné od výrobků nebo služeb jiné osoby (viz v bodě [22] cit. § 1 zákona o ochranných známkách).

[31] Městský soud obdobně jako správní orgány stěžovatelku upozornil, že i když přihlašované označení nemá rozlišovací způsobilost, tento nedostatek bylo možné překonat zvýšenou propracovaností po grafické stránce. Stěžovatelka však dané označení přihlašovala jako slovní ochrannou známku.

[32] V daném případě městský soud přisvědčil závěru žalovaného, že ani doklady o užívání označení nebylo prokázáno získání jeho rozlišovací způsobilosti. Slovní označení „PRAŽSKÁ SPRÁVA NEMOVITOSTÍ“ přihlášené v běžném písmu totiž vesměs popisuje přihlášené služby. Spotřebitel by tak nebyl bez dalších rozlišovacích údajů schopen určit, kdo uvedené služby poskytuje. Jinými slovy, ustanovení § 5 předpokládá, že běžný spotřebitel např. v důsledku masivní reklamní kampaně ztotožní poskytování služby nazvané „pražská správa nemovitostí“ právě se stěžovatelkou, resp. toto sousloví bude označovat specifickou službu, v této podobě jiným podnikatelem nenabízenou. Nic takového však stěžovatelka neprokázala. Doklady, kterých se stěžovatelka dovolávala, pouze prokázaly, že stěžovatelka užívá označení „Pražská správa nemovitostí, spol. s r. o.“ nebo přihlašované označení v kombinaci s obrazovým prvkem jakožto povinný údaj podnikatele v obchodním styku. Prokazuje tedy jen, že plní svou právní povinnost užívat obchodní firmu. Měl-li by snad zdejší soud následovat logiku stěžovatelky, pomyslná obchodní společnost s obchodní firmou „Žlutá a. s.“ by si po delším působení na trhu mohla zaregistrovat na jí poskytované služby slovní ochrannou známku „ŽLUTÁ“.

[33] Samotná otázka rozdílu mezi ochrannou známkou pro služby a ochrannou známkou pro výrobky, kterou stěžovatelka namítá, je z tohoto hlediska irelevantní a nemá oporu ani v zákoně. Chtěl-li by zákonodárce tyto druhy ochranné známky rozlišovat, uvedl by to výslovně v zákoně. Žádné takové ustanovení však v zákoně o ochranných známkách není.

[34] Hlavní námitkou, kterou stěžovatelka uplatňuje, je tvrzení, že i kmenová část obchodní firmy může tvořit ochrannou známku. Tato skutečnost, byť se na první pohled tak jeví, není ve skutečnosti v daném případě sporná; žalovaný ani městský soud tuto tezi nevyvrací. Protože slovní označení není distinktivní, není tedy způsobilé odlišit služby poskytované stěžovatelkou od služeb jiných, bylo na stěžovatelce, aby prokázala naplnění hypotézy uvedené v § 5 zákona o ochranných známkách. Nic takového se však stěžovatelce nepodařilo.

[35] Kasační námitka je tedy nedůvodná.

IV.B.
Přezkoumání závěrů městského soudu v napadeném rozsudku

[36] K námitce stěžovatelky, že městský soud se nedostatečně vypořádal s otázkou slovního užití přihlašovaného označení v obchodním styku, Nejvyšší správní soud ve stručnosti uvádí, že odůvodnění městského soudu je i v tomto směru dostatečné. Pokud snad chtěla stěžovatelka prokázat její dlouhodobé užívání, během kterého získalo rozlišovací způsobilost, měla k tomu poskytnout dostatečné podklady, které by mohl žalovaný řádně vyhodnotit. Neučinila-li tak a pouze odkázala na „aplikaci běžných zkušenostních pravidel“, zůstalo pouze u tvrzení a důkazní břemeno neunesla. Podkladem rozhodnutí žalovaného nemohou být spekulace a ničím neodůvodněné domněnky. Logickým výsledkem celého řízení pak bylo zamítnutí přihlášky ochranné známky. Opačný postup by vedl k výsledku, který by neměl oporu ve spisu. Rozhodnutí městského soudu proto obstojí.

[37] Možno snad jen dodat, že ani zdejší soud nepochybuje, že stěžovatelka běžně používá i v ústní formě označení „PRAŽSKÁ SPRÁVA NEMOVITOSTÍ“, činí tak však v rámci používání své obchodní firmy. Je samozřejmé, že užívání obchodní firmy stěžovatelky na písemnostech je v praxi kombinováno též s neformálním označováním v ústním styku. Ani to však nic nemění na tom, že stěžovatelka i v ústním styku sama sebe označuje obchodní firmou (srov. bod [32]), což samo o sobě nemá žádné důsledky v oblasti známkoprávní.

[38] Ani tuto námitku tedy neshledal zdejší soud důvodnou.

V.
Závěr a náklady řízení

[39] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[40] O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady převyšující jeho obvyklou administrativní činnost, a proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu